

عنوان مقاله:

مقدمه ای در اعجاز معنایی قرآن کریم

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات قرآن و حدیث، دوره 4، شماره 7 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

عباس مصلاهی پور - دانشیار علوم قرآن و حدیث دانشگاه امام صادق (ع)

سجاد محمدنام - کارشناس ارشد علوم قرآن و حدیث دانشگاه امام صادق (ع)

خلاصه مقاله:

طیف کثیری از مفسران و متکلمان در مسیله اعجاز قرآن، تنها اعجاز بیانی، بلاغت و فصاحت قرآن را پررنگ کرده و در این باره کتاب ها نوشته و رساله ها تالیف کرده اند. این تکرار و تاکید بر این مطالب موجب شده که ظاهر الفاظ اهمیت بیشتری پیدا کرده و این تلقی به وجود آید که فضیلت و برتری قرآن از سایر کتاب ها در فصاحت و بلاغت و به طور کلی در نظم الفاظ آن است. در این نوشتار با ارایه گزارشی، تاریخچه این دیدگاه بیان شده و سپس با بیان نکاتی سعی کرده ایم از طرفی این دیدگاه که اصلی ترین و یا تنهاترین وجه اعجاز قرآن را اعجاز بیانی می داند، نقد کرده و از طرف دیگر با ارایه معیارهایی بیان کنیم که اعجاز قرآن ذاتا ناظر به محتوای بی نظیر آن است و فصاحت و بلاغت، امی بودن آورنده آن و سایر وجوه دیگر مایه تاکید این اعجاز می باشد. قایلان به قول اعجاز بیانی از این نکته غفلت کرده اند که خدای متعال و همچنین ائمه اطهار(ع) به هنگام توصیف قرآن، از فصاحت و بلاغت آن نمی گویند، بلکه آن چیزی که دخیل در تحدیش می دانند، این است که قرآن نور، رحمت، هدایت، حکمت، موعظت، برهان و تبیان هر چیز است و هیچ اختلافی در آن نیست و مسیله بلاغت را به طور صریح ذکر نفرموده است. البته قرآن کریم از حیث فصاحت و بلاغت خارق العاده است و بشر از این حیث نیز نمی تواند با قرآن برابری کند، اما فصاحت و بلاغت، مربوط به ظاهر الفاظ و قالب معانی و معارف بلندی است که این کتاب آسمانی بدان موصوف است. این مطلب این ضرورت را می طلبد که در خصوص جنبه های معنوی قرآن کریم، پژوهش های بیشتری صورت گیرد.

کلمات کلیدی:

قرآن کریم، اعجاز، اعجاز بیانی، اعجاز معنایی، تحدی، تدبر، بینه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834188>

